

Bog se stalno nalazio na mome putu dok se nisam uvjerio

Letio sam u Poljsku i presjedao u Amsterdamu. Jedan je čovjek sjedio meni s desna, otvorio je novine i počeo naglas komentirati različite teme iz njih. Došao je do kritičkog osvvrta na film 'There Be Dragons' i pitao me jesam li ga gledao. Kimnuo sam govoreći „Dobar je.“ Bio je to početak razgovora koji traje i dan danas.

14.08.2013.

26.srpnja, 2011., letio sam u Poljsku i presjedao u Amsterdamu. Napola sam spavao slušajući glazbu. Jedan je čovjek sjedio meni s desna i jedna djevojka s lijeva uzrujana zbog problema s prtljagom. Čovjek je rekao: „oh, vruće je!“, kimnuo sam. Smjestio se, otvorio novine i počeo naglas komentirati različite teme iz njih. Došao je do kritičkog osvrtu na film *There Be Dragons* i pitao me jesam li ga gledao. Izvadio sam slušalice iz ušiju i kimnuo govoreći „Dobar je.“ Bio je to početak razgovora koji traje i dan danas. Taj je prvi susret trajao nešto više od četiri sata, dok nismo stigli u Amsterdam. Našao sam se gdje tom čovjeku prepričavam cijeli svoj život, s velikim brojem detalja. Rekao sam mu gdje sam odrastao, da sam katolički odgajan, što me sve brine u vezi katoličke vjere. U tom sam trenutku bio odvojen od Crkve i njezinih učenja i svega onoga što su

me roditelji s toliko ljubavi i svojim primjerom učili.

Sve je počelo zbog filma i njegovog protagonista, svetog Josemarije Escriva de Balaguer. Tada sam mu ispričao o svom prvom kontaktu s Opusom Dei. On sam bio mi je drugi dodir, ili treći, ovisno o tome kako ih brojite.

Prvi se dogodio u trenutku kada sam prolazio kroz tešku osobnu situaciju. Kada sam iskoristio sve vlastite sposobnosti i mogućnosti, okrenuo sam se Bogu za pomoć. Moram priznati da sam u to vrijeme o Bogu mislio samo kao o zadnjoj opciji. Moja je majka rekla da se neumorno molila za mene i moju vjeru, onako kako samo majke mogu. Jednog sam dana jasno vidio kako se moram pomiriti s Bogom. Otišao sam u Baziliku svetog Mihaela u Madridu, na ispovijed. Kada sam ušao vidio sam papir na kojem je stajalo

„Razmatranje, utorkom u 20.00 sati, u Kripti.“ Bio je utorak te sam nakon Ispovijedi pošao na razmatranje. Odmah iza 20.00 sati otišao sam u kriptu. Bila je skoro potpuno u mraku, na samom kraju sjedio je svećenik za stolom sa svjetiljkom koja mu je omogućavala čitati bilješke i citate koje je koristio.

Ubrzo sam počeo shvaćati da svećenik govori upravo ono što moja duša treba čuti, zajedno s nekim smiješnim pričama koje su nas nasmijavale. Nakon toga, ljudi su izašli iz kripe i stajali pred crkvom. I ja sam učinio isto te mi je ubrzo netko prišao i pitao me za ime i započeli smo razgovor. Pitao me znam li povijest crkve, kada sam rekao ne, dao mi je kratki, ali živi opis svega. Tada me je zapitao znam li da se o njoj brine Opus Dei. To sam znao. Odmah me izravno pitao o mojoj vjeri i formaciji, i rekao sam mu da sam pjevao u crkvenom

zboru, išao na satove katekizma i kao tinejdžer obišao brojen događaje sa svojim roditeljima. Kada me zapitao želim li nastaviti primati kršćansku formaciju, za mene je to bio kao odgovor na molitve moje majke te također, budući da sam otišao na Ispovijed, i na moje. Izmijenili smo kontakte i rekao mi je da će me netko od njegovih poznanika nazvati sljedećeg dana i dogovoriti sastanak. Sutradan sam primio poziv i upoznao tu osobu te počeo pohadati sredstva obrazovanja u jednom centru Opusa Dei.

Nekoliko mjeseci kasnije preselio sam se u grad Murcia zbog posla i još jedanput prestao s prakticiranjem svoje vjere. Također sam prestao ići i na sredstva formacije. Uskoro sam se trebao vratiti u Madrid jer firma nije dobro poslovala, i tamo sam se ponovo našao na ulici. Jedan me je prijatelj iz Madrida vrlo ljubazno primio k sebi dok ne nađem drugi

posao, te sam s njim i njegovom ženom ponovo počeo ići na Misu. Međutim, nakon nekog vremena moje se odnos s Bogom opet ohladio.

Vratimo se zrakoplovu: sve sam to rekao svom susjedu. (Razmišljajući o tome kasnije, sve me više zadivljuje način na koji Bog iskorištava ove „slučajne“ susrete kako bi mom životu dao novi smjer.) kada smo stigli u Amsterdam pitao me je koliko dugo tu moram čekati. Bilo je to negdje oko četiri sata pauze i dao mi je lokalnu kartu, s prijedlozima što da posjetim te mi je čak i ponudio prijevoz do grada jer ga je na aerodromu čekao prijatelj i idu u tom smjeru. Tako su me odveli u centar Amsterdama i pokazao mi je gdje je željeznička stanica. Dogovorili smo se da ću mu vratiti kartu kada se vratim u Madrid. Bio je on ravnatelj jednog centra Opusa Dei i dao mi je svoju vizitku.

Tako sam jednoga dana u kolovozu krenuo vratiti kartu svome novom prijatelju. Pričali smo o mom putovanju u Poljsku, i još mi je jednom ponuđena prilika da nastavim svoju katoličku formaciju. To je drugi put da je Bog ovo učinio za mene, ali ovog sam puta bio odlučniji odgovoriti na poziv. Malo sam se bojao, ali sam zaista želio napredovati u onome što Bog od mene traži. Tako da sam iznova prihvatio ponudu za neka sredstva kršćanske formacije.

Od toga trenutka nadalje svakim sam danom sve sigurniji da sam na pravome putu, da na Božji poziv odgovaran najbolje što mogu, iako još ne znam što je taj poziv zapravo. S vremenom i pod vodstvom mog duhovnog vođe počeo sam jedan za drugim otkrivati čuda koja Bog ima za mene. Život mi se potpuno promijenio i puno sam svjesniji činjenice da je sve što radim za Boga,

da me Bog gleda cijeli dan i tako svakoga dana.

Tijekom ovog vremena shvatio sam koliko je važno biti orijentiran prema Bogu dok radiš i da svoje kolege i prijatelje voliš Božjom ljubavi i naklonosti. Naučio sam vrijednost malenih stvari i važnost reda, žrtve, mrtvljenja, molitve i formacije; i da je svetost nešto što se izgrađuje svakoga dana, ali ne možemo je postići bez Božje milosti i pomoći.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/bog-se-stalno-nalazio-na-
mome-putu-dok-se-nisam-uvjerio/](https://opusdei.org/hr-hr/article/bog-se-stalno-nalazio-na-mome-putu-dok-se-nisam-uvjerio/)
(30.03.2025.)